

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τούς ανθρώπους ή μοναξιά τούς στενοχωρεί, τούς απολωλάνει. Τόν άνθρωπον όμως ή μοναξιά τον γλυκάνει και σά μάγισσα τόν ήμερώνει. Έκείνο πού ἴσως στενοχωρεῖ τό φίλο τῆς μοναξιάς, ὅταν εἶναι ἀγύμναστος, εἶναι ή ἀπέραντη ή ζωή πού ξετυλίγεται μέσα στῆς ψυχῆς του τά βάθια, και σά θαλάσσια πλημμυρίζει τήν ὕπαρξή του. Ἀτελεύτητη θαλάσσια μ' ἀμέτρητο βάθος, κι ὡς τόσο ἡμερη, και σάν καθερφέτης γαλήνια. Πρόσθεσε πού εἶναι και θαλάσσια ζωητάρη, πού νοιώθει μέσα της κάθε πλοκάμι πού σκαλεύει, κάθε ψάρι πού σπαρταρά. Στοχάσου και πώς καθρεφτίζει τήν ἄλλη, τήν ἀπ' ἔξω ζωή, πού ὀλόγυρα αἰώνια κινεῖται. Πηγαίνει ὁ νοῦς σου στό βάθος, μέσα και μέσα στό εἶναι σου, και τέλος δέ βρίσκει. Κοιτάζει τριγύρω, ἔξω κ' ἔξω στή φύση, κ' ἔτιγγας τοῦ ἔρχεται. Εἶναι νά μή στενοχωρηθῇ ἄνθρωπος μέ τέτοιο πλῆθος ζωῆς;

Κι ὡς τόσο ή γαλήνη εἶναι τόσο τελεια, τό καθαρότητα τόσο μαγευτικό, πού μήτε ὁ κρυφότερος στεναγμός, μήτε μικρό σάλεμα μαμουνιού δέν μένουν ἀπαρτηρητά. Ὅλα συνηθίζει και τά βλέπει ὁ νοῦς, τά νοιώθει ὅλα, τά μελετᾷ, τά γαπᾷ, τά συμπνοεῖ, και τά κάμνει δικά του. Και κάμνοντάς τα δικά του, προχωρεῖ κι ὅλο προχωρεῖ κατὰ τήν ἀλήθεια, κατὰ τό τέλειο.

Ὁ πολιτισμός εἶναι ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἐκεῖ εἶναι κάθε στοιχείου του ή πηγή. Ὅταν διαβάζουμε ἱστορία, και περνοῦμε ἀπό μεγάλων πολιτισμῶν ἐποχές, ἀπό χρυσούς αἰῶνες, τί βλέπουμε; Ἀστέρια πού λάμπουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κομήτες, ἡλίους, ἀστερισμούς, γαλαξίες. Ἄλλος μέ τό σμίλι, μέ τό κοντύλι ἄλλος, τρίτος μέ τή χόρδα, τέταρτος μέ διαβήτη ή μέ κανόνα, μελετοῦνε, παρατηροῦν, ἀναλύουνε, σχεδιάζουν, κ' ἐπειτα στήνουνε μνημεῖα τέχνης, χτίζουνε στάτελειωτο τό χτίριο τῆς ἐπιστήμης. Τούς βλέπουμε ὅλους αὐτούς τούς λαμπροῦς ἐργάτες στήν ἱστορία, και φανταζόμαστε πώς μέσα στόν ἀκούμητο, τόν ἀκούραστο, τόν παντοκίνητο τόν κόσμο πού λάμπει ὁ χρυσός ἐκείνος αἰῶνας, ὁ καθένας ἐργάζεται, παράγει, και μέ δικό του φῶς φέγγει. Ἀέθος τῆς φαντασίας. Ἄν εἶτανε δυνατό νά ξαναζήσουμε στήν ἐποχή ἐνός Ντάντε, ἐνός Φειδία, ή Πυθαγόρα, ή Νεύτωνα, θά τούς βρίσκουμε τρυπωμένους ὅλους στά βάθια τῆς ἀμίλητης μοναξιάς. ἡλίους πού φωτίζουνε ἀπό τά μακριά. Και τό περίεργο, ἐμεῖς οἱ σημερινοί πού ἀπ' ἀκούμα μακρινότερα τούς θεωροῦμε, καθαρώτερα τούς νοιώθουμε ἀπό τούς σύγχρονούς τους, πού και σιμά τους ἀντύχαινε νά περνοῦν, και καταπάνω τους ἀν σκουντουφλοῦσαν, πάλι δέν ἐνοιωθάν πάντα τήν ὕπαρξή τους.

Ὅλα, ὅλα τῆς τέχνης και τῆς ἐπιστήμης τᾶ

λουλούδα σέ μοναξιάς φυτρώνουν, και σά βιολέτες μωσκοβολοῦν. Περνοῦν οἱ διαβάτες ἀπ' ἔξω, κ' αἰσθάνονται τήν εὐωδία, και τήν εὐφραίνονται. Ἐκεῖ ὅμως πού πατοῦν και ξαναπατοῦν οἱ διαβάτες, λουλούδι ἐκεῖ δέ φυτρώνει.

Ὁ κόσμος τῇ μοναξιά τῇ μισεῖ, τῇ φοβᾶται, τήν καταριέται, γιατί ὁ κόσμος τόν καιρό του νά χάνη δέν ἀρέσκειται σέ βαθεῖς στοχασμούς. Ἀνθρωπος πού φοβᾶται τῇ μοναξιά, εἶναι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, και στήν ἱερή τῇ φάλαγγα τῶν ἐργατῶν τοῦ πολιτισμοῦ νά καταταχτῇ δέν μπορεί. Μένει μέσα στόν κόσμο, και τό πολὺ χορεύει μέ τό σκοπὸ τῆς μαγικῆς φλογέρας πού βγαίνει ἀπό τό δεντροσκέπαστο ἄλσος τῆς μοναξιάς.

Δός μου ἄνθρώπους πού ἀγαποῦνε μοναξιά, νά τούς λατρέψω, νά τούς στήσω μνημεῖα, ἡρώους νά τούς ἀνομάσω, ἡρώους τῆς τέχνης και τῆς ἀλήθειας.

Μελαγχολοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου στή μοναξιά, ἐκεῖ πού ἔπρεπε ὁ καθένας νά χαίρεται και νά τραγουδᾷ ἀπὸ τῇ χαρᾷ του. πού ψευτιά κι ἀπάτη δέν ἔχει, καιροῦ σπατάλη δέν ἔχει, μόνο φέγγουν ὅλα τῆς ζωῆς τᾶ στοιχεῖα ὀλόγυρα κι ὀλόχα, ὡς κ' οἱ οὐρανοί φαίνονται σέ ξάστερη νύχτα σά ν' ἀνοίγουν και νά δείχνουν τό Μεγαλοδύναμο Πλάστη τους.

Μελαγχολοῦν και μαραινούνται, και κάθε ζωῆς σημάδι το χάνουν, ἐκεῖ πού ἔπρεπε νά κολυμπῶνε μέσ τῇ ζωῇ. Τούς παίρνει ὅμως ἀπὸ τά βάθη τῆς μοναξιάς, τούς ἀποθέτεις σέ μαλακὸ καναπέ σαλονιοῦ, ἀνάβεις δεκάδες φῶτα ὀλόγυρά τους, προσκαλεῖς μερικούς ἄλλους ὀρνηθύνους πλάγι τους, και ξυπνοῦν ἀμέσως, και ψαλιδίζ' ή γλώσσα τους, και τρέμουν τὰ νεῦρα τους, και τούς μεθαίει ὁ ἐρεθισμός, και σκοτώνεται ὁ ἀνωφελῆτος ὁ καιρός τους.

ΔΡΑΓΓΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ.

ΤΑ ΘΑΓΜΑΣΙΑ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ ΕΝΟΣ ΜΑΓΟΥ

Σήμεραν, πρὸ τῶν προθύρων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὑπάρχουσιν ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀνθρώπων, ὅχι ἀμορφῶτων, οἵτινες περὶ οὐδενὸς ἀμφιβάλλουσι και πιστεύουσι εἰς τὰ μᾶλλον ἀπίθανα πράγματα. Αἱ ἀπόκρυφοι ἐπιστήμαι, ή μαῖνη μαγεία, ἴσως οὐδέποτε ἄλλοτε διέλαμψαν μετὰ τοσαύτης ἐπιστημότητος μεθ' ὅσης ἐπὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῶν ἡμερῶν μας. Οἱ θιασῶται τοῦ υπερφυσικοῦ, ἀπέναντι τῶν θεωρημάτων ἀνακαλύψεων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, ἀποθρασύνονται και αὐτοὶ περιστότερον. Καὶ εἶναι πραγματικῶς μοναδική ή σύγχυσις αὐτῇ τῶν νέων ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, και ή δίνη και σύγκρουσις πνευμάτων ὅχι σπανίως διακεκριμένων και ἐξέχων μάλιστα. Ἀλλὰ πάντοτε τὰ οἰκτρὰ θύματα τῆς υπερδιεγέρσεως τῆς νοητικῆς και τῆς αὐθυποβολῆς εἶναι συχνότερα.

Τόρα, είναι ἀμφιβόλον εἰς ποῖαν τάξιν πρέπει νὰ κατὰρχθῃ ὁ βασιλεὺς τῶν νεωτέρων μάγων ὁ Τοτριάδελτά, πρόσωπον ὅσον ἐνδέχεται ἔκτακτον. Παρὰ τὸ καθαρῶς μαγικόν του στάδιον διεκρίθη πολὺ μέχρι τοῦδε ὡς συγγραφεὺς ὄχι κοινῆς δυνάμεως εἰς τὸν ὅποιον ἡ φιλολογία τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν πολλὰ ὀφείλει. Σπάνιως περιπέττειται παραδοξώτεροι, ἢ τρομακτικώτεροι τηλεπάθειαι ἐγένοντο ὑποκείμενον τόσον ἐλκυστικῆς καὶ ὑπερόχου ἀφηγήσεως. Μεγάλῃ ἀγγλικῇ ἐπιθεώρησις δημοσιεύουσιν κατ' αὐτὰς εἶδος αὐτοβιογραφίας τοῦ Τοτριάδελτά, δὲν διστάζει νὰ θεωρήσῃ αὐτὸν ἄξιον νὰ καταλάβῃ θέσιν μετὰ τοῦ Ὁφμὰν καὶ τοῦ Ἑδγὰρ Ποέ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν αὐτοβιογραφίαν ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην διήγησιν, τῆς ὁποίας τὸ ἕτερον πρόσωπον, ὁ Κάρλ, εἶνε ἀδελφικὸς φίλος τοῦ μάγου καὶ συσπουδαστῆς του.

«Μίαν ἡμέραν ὁ Κάρλ μοῦ ἐπρότεινε νὰ ανταλλάξωμεν τὰ σώματά μας δι' εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Τίποτε τὸ παράδοξον δὲν εὗρισκα εἰς τὴν πρότασίν του διότι ἐγνώριζα πολλοὺς γερμανοὺς φοιτητὰς οἱ ὅποιοι ἔκκαμαν τὴν ἰδίαν αὐτὴν ἀνταλλαγὴν, ἀλλ' ἐγνώριζα ἐπίσης ὅτι εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν περιστάσεων, εἰς φοιτητῆς ἠρνήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν προτέραν αὐτοῦ μορφήν, μετὰ τὴν παρελευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας, καὶ αὐτὸ μ' ἔφερεν εἰς ἀμνηχανίαν, διότι καμμία θεραπεία τοῦ πράγματος δὲν ὑπῆρχε. Μολταῦτα, μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, ἐν τέλει, παρεδέχθην τὴν πρότασιν τοῦ φίλου μου ἀλλὰ διὰ μερικὰς ὥρας μόνον. Ἐνόουν ὅτι ἡδύνατο νὰ μ' ὠρελῇσῃ μίαν ἡμέραν ἢ δοκιμὴ αὐτῇ, τῆς ὁποίας θὰ ἐμάνθανα τὸν τρόπον ὅχι μόνον θεωρητικῶς ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς. Ἀλλως τε ἐγνώριζον ὅτι ἂν ἡρνούμην ἢ εὐτυχίᾳ τοῦ Κάρλ θὰ κατεστρέφετο διὰ πάντος.

ὑπῆρχε, φυσικῶς, εἰς τὴν ὑπόθεσιν μία γυναῖκα. Ἦτο μνηστευμένος πρὸ δύο ἐτῶν μὲ μίαν χαριτωμένην κόρην, ἡ ὁποία τὸν ἠγάπα πράγματι μ' ὅλην τὴν καρδίαν της· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐν τούτοις τὴν ἐζήλευεν παραφύρως. Ἡ ζήλοτυπία αὐτῇ ἐπρόβλινε εἰς βαθμὸν τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ φανῇ εὐγενὴς ὁπωσδήποτε πρὸς ἕνα νέον, χωρὶς ὁ Κάρλ νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὡς ἐρωτότροπον, ὅπως ἤρκει εἰς φίλος του νὰ δείξῃ τὴν παραιμιωτέραν προσοχὴν πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὅτι ᾔθελε νὰ τοῦ κλέψῃ τὴν πολυαγαπημένην του. Καὶ διὰ τὸ κορύφωμα τῆς δυστυχίας ἡ κόρη αὐτῇ πατέρα εἶχε ἰδιοκτήτην μεγάλου ζυθοπωλείου, συγκαζόμενου ὑπὸ φοιτητῶν, τῶν ὁποίων αἱ γενεαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἀνευ διακοπῆς. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς μου, δὲν κατόρθωσα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὰς ὑπονοίας του. Ἦθελε λοιπὸν ὁ Κάρλ, ἢ νὰ καταπεισθῇ περὶ τῆς ἀπιστίας μου, ἢ βεβαιωθεὶς ὀριστικῶς νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ ποτέ — μὰ, ποτέ — πλέον περὶ τῆς μνηστῆς του.

Πράγματι λοιπὸν, μίαν πρωῒαν θερινήν, κατορθώ-

σαμεν τέλος τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν σωμάτων μας. Ὅταν ἤλθῃ εἰς τὸν ἐκυτόν μου εὐρέθην καθισμένος εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ἑδραν ἐκείνης ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχον ἀποκοιμηθῇ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἔμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χωρὶς νὰ βλέπω, λησμονῶν καὶ αὐτὴν τὴν σύμβασιν τὴν ὁποίαν εἶχα κάμῃ μετὰ τοῦ φίλου μου. Ἐπειτα, ἀποτόμως, μοῦ ἐφάνη νὰ διαφωτίζωνται τὰ πάντα γύρω μου καὶ ἀνέκραξα :

— Αἱ λοιπὸν ! πῶς εἶσαι Κάρλ ;

— Ὀνομάζομαι Ρῶς, μοῦ ἀπήντησε ὁ Κάρλ εἰσαι σύ !

Φυσικῶς, ἐλησρόνησα ὅτι τὸ νομὰ μου ἔπρεπε νὰ κορυβθῇ τὸ σῶμα μου. Ἐχαμήλωσα τὰ βλέμματα καὶ παρατήρησα τοὺς τερατώδεις γερμανικοὺς πόδας καὶ τὰς γιγαντιαίας χεῖρας τοῦ Κάρλ. Ἦρχισα νὰ αἰσθάνομαι κάποιαν ἀηδίαν ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μου, δηλ. περὶ τοῦ νέου ἐσωτερικοῦ ἐγῶ μου. Ὁμίλησα ἐκ νέου : εἶχα φοβεράν λαρυγγώδη προφοράν γερμανοῦ. Τότε ἠγέρθην καὶ παρατήρησα τὸν ἐαυτόν μου εἰς τὸν καθρέπτην. Ἦμην ὁ Κάρλ. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπεδέχετο ἀμφιβολίαν καὶ, πλησιέστατα μὲ εἶδον ὀδεύοντα πρὸς τὴν θύραν καὶ λέγοντα· «Καληνύκτα, φίλε, καληνύκτα !» Μοῦ ἐφάνη ὅτι ὑπῆρχε καὶ τι ὡς περίπαιγμα εἰς τὴν φωνήν, ἀλλ' ἴσως ἦτο καὶ ἀπλὴ φαντασία μου. Δὲν εἶχον λοιπὸν τίποτε νὰ κάμω μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Κάρλ παρὰ νὰ χρησιμοποιήσω ὅσον τὸ δυνατόν καλῦτερον τὸν καιρὸν μου.

Ἦθελον κατ' ἀρχὰς νὰ ἐξετάσω ἂν ἡ φυσικὴ μεταβολὴ μου εἶχεν ἐπιφέρει εἰς ἐμὲ καὶ ἀνάλογον νοσητικὴν μεταβολήν. Οὕτω π. χ. ὁ Κάρλ ἦτο μουσικὸς τέλειος. Ἐκάρθην εἰς τὸ πιάνο καὶ ἐπληξά μετὰ θράσους τὰ ἐλεφάντινα πληκτρά τοῦ ὀργάνου· ἐκεῖνο ὅμως ἀνέδωκε φοικῶδη κακοφωνίαν. Ἐπειτα ἠθέλησα νὰ καπνίσω μίαν πίπαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἐνδύματά μου τὰ ἐφόρει ὁ Κάρλ, εὗρον ἐπάνω μου μόνον τὴν μεγάλην του γερμανικὴν πίπαν, μὲ τὸν ἐκ πορσελάνης φούρνον της, τὸν ὅποιον ἐγέμισα μὲ Κανάστερ, καπνὸν χονδροειδῆ τὸν ὅποιον ἐκάπνιζε πάντοτε πρὸς μεγάλην μου ἀηδίαν. Ἐτραβήξῃ μερικὰς ρουφιὰς καὶ περιέργως εὗρον ὅτι τόρα μοῦ ἦτο εὐχάριστος ! Λοιπὸν τὰ γούστα μου ἔγιναν γερμανικὰ καθὼς καὶ τὸ σῶμα μου.

Ἐξήλθον καὶ μετέβην εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον διὰ νὰ προγευματίσω. Ὁ ὑπηρέτης μόλις εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς τυπικὸς γερμανὸς εὐθὺς ἔθεσ' ἐμπρὸς μου τὴν λίστα γερμανικῶν κρεάτων· πάντοτε ἐβδελυσμένην τὴν γερμανικὴν μαγειρικὴν, ἀλλὰ τότε ἀπελάμβανον μὲ ἡδονὴν μεγάλην λουκάνικα, χοιρινὰ καὶ σουκεῦταν. Ἐτρωγα ἀρειδῶς, καὶ ἔπινα ἐπανωτὰ μεγάλη ποτήρια ζύθου καὶ ἔκαμα καὶ τρομερὴν θραύσιν εἰς τὸ τυρὶ λίμπουργκ. Καὶ ὅμως τί ἀηδία μοῦ ἐπροξένει πάντοτε ὡς ἐκείνην τὴν ἡμέραν !

Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὸ πρόγευμά μου, ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ, ἐνῶ ἐσκάλλιζα τὰ θυλάκιά μου

(τὰ θυλάκια τοῦ Κάρολ) διὰ τὴν εὐρὴν σπέρτα, εὐρίσκω τὴν φωτογραφίαν τῆς μνηστῆς του. Τὴν παρατήρουν προσεκτικὰ καὶ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι δι' αὐτὴν γεννώμενον πάθος. Μετὰ τινὰ λεπτὰ τὴν ἡγάπων ὡς τρελλὸς καὶ ἡσθάνομην ἐντὸς μου τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν κρατήσω δι' ἐμὲ μόνον. Δὲν ἐνθυμούμην πλέον τὸν Κάρολ. Ἐγνώριζα μόνον ὅτι ἡγάπων αὐτὴν τὴν κόρην καὶ εἶχον καὶ τὴν ἀμυδρὰν συναίσθησιν ὅτι καὶ ἐκείνη ἐπίσης μὲ ἡγάπα. Ὁ ἦχος τοῦ ὥρολογίου, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε τὰ τέταρτα τῆς ὥρας, μ' ἔκαμιν νὰ συνέλθω. Τότε ἐνεθυμήθην ὅτι ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἔμελλεν ὁ Κάρολ νὰ ἐπανεέλθῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχον δύο διακεκριμένους προσωποκρίσεις, χωρὶς νὰ λογαριάσω καὶ τὸ σῶμα μου, τὸ ὅποιον τότε εὐρίσκατο ἔξω μὲ τὸν Κάρολ. Ὑπῆρχε τὸ πνεῦμα μου, τὸ ἐγὼ μου, τὸ ἀληθινόν μου ἐγὼ, τὸ ὅποιον καμμίς οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην κλίσιν δὲν ἡσθάνετο διὰ τὴν νέαν. Καὶ μοῦ ἔλεγεν αὐτὸ τὸ ἐγὼ μου ὅτι, τὸ νᾶρεθ' εἰς τὸ πάθος αὐτὸ ἔστω καὶ ἐλάχιστον θὰ ἦτο προδοσίᾳ ἐναντίον τοῦ φίλου μου τοῦ ἀδελφοῦ μου: ὅτι καὶ ὅσα ἤδη ἡσθάνομην ἦσαν ὕβρις δι' ἐκείνον. Ἐπινυόμην. Ἐσπευσα νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν δρόμον ἔξω.

Δύο δρόμοι ἔφερον εἰς τὴν ἀγαπημένην τοῦ Κάρολ καὶ ἐγνώριζα ποῖαν ἠκολούθει πάντοτε ὁ φίλος καὶ ὅταν ἐπὶ ἦγαινε καὶ ὅταν ἐγύριζε.

Χωρὶς νὰ ἔχω συνειδήσιν τί ἔκαμνα ἐπῆρα τὸν ἄλλον δρόμον. Ἡρώτων τὸν ἑαυτόν μου τί ἤθελα νὰ κάμω, καὶ ἀνεκάλυψα ὅτι ἐπὶ ἦγαίνα νὰ περάσω ὡς Κάρολ εἰς τὴν μνηστὴν του, μὲ σκοπὸν ὅχι ἀκριβῶς ἀκόμη ὠρισμένον μέσσω μου, ἀλλ' ὅστις μὲ ἐγέμιζεν ἤδη μὲ μίαν ἀγρίαν χαρὰν ἣτις ἐγειτόνευε μὲ τρελλαν.

Τὸ ἐγὼ μου μοῦ ἔλεγε. «Βίσαι ἄθλιος οὐτιδανός, καὶ προδοσίᾳ μεγαλυτέρα δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Τοῦδα.» Ἐστάθην καὶ ὠχρίασα ὡς νὰ εἶχεν ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυχῆς μου κατοπτρεῖσθαι αἴφνης τὴν ἠθικὴν ἀβυσσον ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔμελλον νὰ κρημνισθῶ. Ἐγύριζα λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψω, γνωρίζων ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ εἶχεν ἐπιστρέψῃ ὁ Κάρολ καὶ θὰ μέπεριμενε διὰ τὴν πᾶρξιν ὀπίσω τὸ σῶμα του. Τὸ σῶμα του; Ἀναμφιβόλως, διότι ἡ διακρίσις τοῦ συμβολαίου μας ἔληγεν ἤδη καὶ ἂν ἐβράδυνον ἐπὶ πλέον θὰ ἦμην κλέπτῃς ὅπως ἦμην καὶ προδότῃς. Ἀλλ' ἡ φυσικὴ ἐπήρεια τοῦ σώματός του ἐξετροχιάζε τὴν διάνοιάν μου. Ἐγύρισα διὰ δευτέραν φορὰν καὶ ἔσπευσα ὅχι πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀλλὰ πρὸς τὸ ζυθοπωλεῖον. Μόνην δικαιολογίαν μου εἶχον ὅτι ἦμην μὲν δεικνομένη ἐτῶν ἀκόμη.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Λίτσα ἔσπευσε εἰς συνάντησίν μου καὶ ἐγὼ τὴν ὑπεδέχθην μὲ βροχὴν ἐμπαιθῶν φιλημάτων. Μοῦ εἶπε μὲ κάποιαν ἐκπληξιν. «Τί; ἐπανῆλθες ἤδη Κάρολ;» Ἐπειτα ἐπεράσκαμεν εἰς ἓν ἐσωτερικὸν δωμάτιον, ὅπου συνήθως ἐκάθηντο μὲ τὸν Κάρολ, καὶ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ὥραν

ἐρωτολόγησα μαζί της ὅπως θὰ τὸ ἔκαμινεν ὁ ἴδιος ὁ μνηστὴς της.

Αἴφνης, ἃ φοίκα! ἀκούω τὴν φωνήν μου νὰ ἐρωτᾷ ἐν ὅτι Κάρολ ἦτο ἐκεῖ! Παρατηρῶ ἀπὸ μίαν σχισμὴν τῆς θύρας καὶ βλέπω εἰς τὴν μεγάλην σάλαν τοῦ καταστήματος τὸν Κάρολ (μὲ τὸ σῶμα μου) ὅστις ἐφαίνετο τρομερὰ ταραγμένος καὶ ἀνῆσυχος, διότι βεβαίως ἐζήτην νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ἰδίαν του προσωποκρίτητα, ἐπειδὴ ἐὰν μοῦ συνέβαινε τίποτε ἢ ἐὰν δὲν ἠδύνετο νὰ μὲ ἐπανεύρῃ, δὲν θὰ ἠδύνετο πλέον νὰ γίνῃ ὅ,τι ἦτο πρὶν νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος, καὶ ἡ Λίτσα θὰ ἦτο διὰ παντὸς χαμένη δι' αὐτόν.

Ἐψιθύρισα εἰς τὸ αὐτὸ τῆς Λίτσας: «Ἐξέλθε, εἰπέ μου ὅτι δὲν με εἶδες καὶ στείλε τον εἰς τὴν οἰκίαν μας!» Ἐτσι καὶ ἐγίνε καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα κατάρθωσα καὶ ἐγὼ νὰ γίνω κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ Λίτσα τῆς εἶπον: «Πρέπει νὰ πηγαίνω, ἀλλὰ πρὶν θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς κατὰ τί!» Μοῦ ὑπεσχέθη, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζα ὅτι ὁ Κάρολ θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἴδιον ἐκεῖνο βράδυ, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν σωματίων μας τῆς εἶπα: «Θὰ ἐπανεέλθω τὸ βράδυ, ἀλλὰ διὰ λόγους ἰδιαιτέρους φύσεως θέλω νὰ μὴ μοῦ κάμῃς ποτὲ, οὔτε τώρα οὔτε βραδύτερον τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν δι' αὐτὴν τὴν ἀπογεματικανήν μου ἐπίσκεψιν.

Μοῦ τὸ ὠρκίσθη καὶ ἀνεχώρησα βέβαιος ὅτι τὸ μυστικὸν θὰ φυλαχθῇ καλῶς. Ἐπέστρεφα βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὗρον ἐκεῖ τὸν Κάρολ εἰς μίαν φοικώδη ἀγωνίαν ἐνεκα τῆς παρατεινομένης ἀπουσίας μου. Ἀντηλλαζόμεν ἀμέσως ἐκ νέου τὰ σώματά μας, τοῦθ' ὅπερ εὗρον εὐκολώτερον καὶ πρὸ πάντων ταχύτερον τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς τῶν ἐνδυμάτων. Τὸ ἰδικόν μου σῶμα μοῦ ἐφαίνετο κάπως παρὰ ὁδὸν ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας. Μοῦ ἐφαίνετο πῶς δὲν μοῦ ἐπῆγαινε ἐντελὲς καλὰ, ἀλλὰ τόσο μόνον.

Ἡρώτησα τὸν Κάρολ πῶς τὸν ἐδέχθη (μὲ τὸ σῶμα μου) ἡ Λίτσα. Μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐκάθησε πλησίον του καὶ ὅτι ἐκείνη τότε τὸν ἐπέπληξε πικρῶς διὰ τὴν προδοσίαν του πρὸς τὸν φίλον του καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκούσῃ περισσότερον Ἐπῆγε πάλιν τὸ βράδυ ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔκαμιν κανένα λόγον διὰ τὴν ἀπογεματικανήν του ἐπίσκεψιν.

Ὁ Κάρολ καὶ ἐγὼ δὲν ἐπανελάβαμεν ποτὲ πλέον αὐτὸ τὸ πείραμα. Μία φορὰ μᾶς ἤρκεσε καὶ τοὺς δύο. Ἐξηκολούθησα ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκόμη νὰ σπουδάζω μόνος μου τὸ φαινόμενον αὐτό. Συχνάκις, περιεπάτου εἰς τὸν δρόμον μὲ φίλους καὶ αἰφνιδίως εἰς τὸ μέσον τῆς μάλλον ἐνδιαφερούσης συζητήσεως, καὶ δι' ἀπλῆς μόνον προσπαθείας τῆς θελήσεως, εὐρισκόμην κατακεκλιμένος εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἡ μυστικιστικὰ τῶν φίλων μου ἦτο ἀπερίγραπτος...»